

at jeg var ikke i Tvivl om, hvad Nationaltidende tænkte paa med den Artikel, som havde omtalt „en Undtagelse“; at det var en tidligere Minister og en Minister, som var en Forbryder, det kunde man efter hele den Maade, hvorpaa denne Artikel var skrevet, ikke være i Tvivl om. Men saa er det fuldkommen upassende af det ærede Medlem Hr. Stauning at bruge Artiklen paa den Maade, som han gjorde det.

Naar vi drøfter hele Spørgsmaalet om Bankinspektørens Afskedigelse, kunde der være god Grund til, hvilket tidligere Talere ikke har gjort, at se et Øjeblik paa, hvilket Grundlag Bankinspektørens Stilling i det hele taget hviler paa. Bankinspektørens Stilling hviler paa nogle Bestemmelser i Bankloven, om hvilke man sikkert har Lov til at sige, at de er ikke meget vidtgaaende, det er i høj Grad Bestemmelser af kun ekspositionsmaessig Karakter, idet man fra Bankinspektionens Side kun skal undersøge, om det og det faktisk er til Stede, og det kan regnes ud ikke blot af Bankinspektøren, men lige saa godt af den yngste Kontorist i Bankinspektionen.

Men desuden er der under 29. Juni 1921 — et godt Stykke Tid efter, at der var blevet ansat en Bankinspektør — givet Bankinspektøren en Instruks, og jeg vil med Formandens Tilladelse citere et Par Paragraffer. I denne Instruks' § 3 staar der, at ved Gennemgang af en Banks Beholdninger bliver navnlig at undersøge, som Punkt d), Laan til Direktører, eventuelt til andre, som i Henhold til Vedtægten maatte være ligestillede med Direktører med Hensyn til Optagelse af Laan i Banken. Der staar i denne Instruks, at man lægger overordentlig Vægt paa, at Bankinspektøren maa undersøge dette meget nøje. Der staar endvidere i § 4: „Hvis Handelsministeren paa Grundlag af det til Bankinspektøren indgaaende Materiale, enten dets positive Oplysninger eller dets Mangler, eller af anden Grund, f. Eks. Indberetningernes fortsatte Udeblivelse, troværdige Forlydender eller lignende, finder det paakrævet eller betimeligt ved Undersøgelse paa Stedet at søge Oplysning om en Banks Virkemaade eller Forhold, eller hvis Handelsministeren i øvrigt maatte bestemme det, paahviler det Bankinspektøren ud over de i § 1 nævnte periodiske Undersøgelser at foranstalte Undersøgelse af vedkommende Bank“ o. s. v. Der er altsaa i denne § 4 givet Bankinspektøren et bestemt Paalæg om, naar han ved troværdige Forlydender faar Meddelelse om, at der er noget galt, da at handle.

Det er paa Grundlag dels af Lovens

Bestemmelser, dels af den Instruks, hvoraf jeg her har citeret noget, at man maa træffe Afgørelsen med Hensyn til, hvorvidt den af Handelsministeren nu forklarede Afskedigelse af Bankinspektøren er berettiget eller ej. Jeg vil da gerne begynde med at sige om selve Stillingen, at jeg tror, vi alle kan være enige om, at det er den mest forbistrede Stilling her i Landet. Hvis Bankinspektøren forsøger at redde en Bank — saaledes som Bankinspektørerne jo somme Tider har gjort det —, og det saa alligevel gaar galt, saa skulde han selvfølgelig have gjort det modsatte, og hvis Bankinspektøren lukker en Bank — saaledes som Bankinspektørerne nogle Gange har gjort det —, ja, saa har der altid være bagkloge Folk, som sagde: Nej, det var lige det modsatte, der skulde ske. Og i alle de Tilfælde, hvor Bankinspektøren har handlet ret — altsaa de Tilfælde, som ifølge Sagens Natur ikke maa omtales, eller kun højst maa omtales i et fortroligt Møde, saaledes at man Dagen efter kan læse det i „Social-Demokraten“ —, i alle disse Tilfælde faar man ingen Besked. Jeg tror derfor, man har Lov til at sige, at selve Stillingen giver Anledning til at være overmaade mildt dømmende overfor Indehaveren af den. Jeg tror ogsaa, man maa sige, at de Betragtninger, som fra Embedsmændenes Samraad har været anstillet om Afskedigelse af en Embedsmand, er Betragtninger, som man i det store og hele maa dele. Men jeg kan aldeles ikke følge det ærede Medlem Hr. Stauning, naar han paa et vist Punkt i sin Tale svang sig op til at tale om en ny og farlig Praksis angaaende Embedsmænd og sagde, at nu vilde vi komme ind her paa amerikanske Metoder. Jeg synes, det ærede Medlem her skød ganske over Maalet.

Da den højtærede Handelsminister fremkom med Meddelelsen om, at Bankinspektør Hald var afskediget, begik Ministeren efter vor Opfattelse straks den Fejl ikke at udsende nogen Redegørelse. Jeg maa sige til den højtærede Minister, at han nyder ikke en saadan kvalificeret Tillid, at han kunde lade være med at begrundede, hvorfor han havde foretaget det Skridt, han foretog, og Ministeren indsaa jo ogsaa i Løbet af meget kort Tid, at dette var en Fejl, og udsendte da sin Redegørelse.

Dernæst vil jeg gerne sige, at den hurtige Udnævnelse af en ny Bankinspektør har vi ej heller set paa med Tilfredshed. Vi synes, det havde været rigtigere, om den højtærede Minister havde konstitueret en Mand i Embedet og derefter var kommet til Rigsdagen og havde drøftet med denne,